

Rodzaj dokumentu	Interpretacja indywidualna
Sygnatura	DFP-Fn-I.310.1.2012
Data	2012-05-11
Autor	Prezydent Miasta Łodzi
Temat	Transformatory jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości
Słowa kluczowe	podatek od nieruchomości, budowle, transformatory

WNIOSEK O INTERPRETACJĘ PODATKOWĄ

Na podstawie art. 14j. ustawy z dn. 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j.Dz.U. z 2005 r., Nr. 8, poz. 60 z późn.zm.), zwracam się z wnioskiem o interpretację indywidualną art. 2 ust. 1 pkt.3 i art. 1a ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr. 121, poz. 844 z późn. zm.) w zw. z art. 3 pkt. 1 lit.b, art.3 pkt. 3 i art.3 pkt. 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. (t.j. Dz.U. z 2010r. Nr.243 poz.1623 z późn. zm.).

jest właścicielem sieci oraz instalacji elektroenergetycznych położonych na terenie miasta Łodzi. Dotyczy to obszaru przy ulicy

. Tam też znajdują się nasze stacje transformatorowe, w których umiejscowione są transformatory zasilające zakłady produkcyjne oraz usługowe. Zdaniem bezpodstawne jest przyjęcie, że transformatory są budowlą lub urządzeniem budowlanym w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, które podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości zgodnie z ustawą o podatkach i opłatach lokalnych w tym sensie, że ich wartość powinna podwyższać podstawę opodatkowania.

W art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zwana dalej: u.p.o.l.) definiuje się budowlę jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem.

Natomiast na podstawie art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego: obiektem budowlanym jest: budowla stanowiąca całość techniczno - użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Należy uznać, że sformułowanie „całość techniczno - użytkowa wraz...” nie dotyczy związku budowli z instalacjami i urządzeniami, bo taki związek wynika z samej definicji tych instalacji i urządzeń. Natomiast ze względu na to, że budowle mają charakter zdecydowanie bardziej zróżnicowany niż budynki i często funkcjonują obok siebie w funkcjonalnym związku, konieczne jest traktowanie jako jednego obiektu budowlanego takich budowli, które stanowią całość techniczno - użytkową¹. Z pewnością jednak definicja obiektu budowlanego jako „całości techniczno-użytkowej” funkcjonujących obok siebie w funkcjonalnym związku budowli nie dotyczy przedmiotowego przypadku.

Na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w zw. z art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego, przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości stanowi budowla, rozumiana jako obiekt budowlany będący budowlą wraz ze związanymi z nią instalacjami i urządzeniami. Urządzenia budowlane, obejmujące również instalacje, zdefiniowane zostały w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego; z istoty ich określenia i ustawowego pojęcia wynika zapewnienie użytkowania obiektu, z którym są związane, zgodnie z jego przeznaczeniem, czego wymaga również prawo podatkowe w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.

Na podstawie art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, do którego odwołują się pojęciowo zarówno art. 3 pkt 1 lit. b tego prawa, jak i art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., ilekroć w ustawie jest mowa o budowli, należy rozumieć przez to między innymi: "części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń)". Zgodnie z art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego, ilekroć w ustawie mowa jest o urządzeniach budowlanych - należy przez to rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub

gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Definicja legalna urządzeń budowlanych przedstawiona w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego posiada charakter otwartego katalogu przykładowych obiektów określonego rodzaju, takich jak przyłącza, urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, przejazdy, ogrodzenia, place postojowe, place pod śmietniki. Transformator jest nie tylko niepodobny ale zupełnie odmienny - w zakresie rodzaju, konstrukcji i przeznaczenia - w stosunku do przedmiotów przykładowego wymienia art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego.

W związku z powyższym podkreślić należy, że, zgodnie z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Z zasady demokratycznego państwa prawa, wyprowadzanej z art. 2 Konstytucji, wynika, że każda regulacja prawna ingerująca w prawa i wolności obywatelskie musi spełniać wymóg dostatecznej określoności, zgodnie z którą wszystkie przedmioty unormowania art. 217 Konstytucji, w tym przedmiot opodatkowania, powinny być uregulowane w akcie rangi ustawowej w sposób precyzyjny, przejrzysty i jasny. Dopiero realizacja tych standardów stanowi precyzyjne wyznaczenie zakresu ingerencji państwa w prawa i obowiązki podmiotów prawa.

Tymczasem transformator jest tak różny od przedmiotów, przykładowo wprowadzie, ale i dosłownie, wymienionych w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego, że zaliczenie go do urządzeń budowlanych, o których mowa w niedefiniującym tego pojęcia i konkludentnie odwołującym się w tym zakresie do definicji prawa budowlanego art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., w świetle zasady ustawowej określoności przedmiotu opodatkowania należy uznać za całkowicie nieuprawnione. W relacji do przywoływanej zasady podkreślić też trzeba, że transformator, stanowiący w istocie rzeczy urządzenie elektroenergetyczne umożliwiające funkcjonowanie stacji elektroenergetycznej, nie jest w jakikolwiek sposób podobny do przykładów budowli przedstawionych w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, takich jak: lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolnostojące maszty antenowe, wolnostojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolnostojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe,

nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się całość użytkową.

Podsumowując, zdaniem transformatory nie stanowią urządzeń budowlanych, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr, 121 poz. 844 ze zm.) w związku z art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr, 156 poz. 1118) i nie są też budowlami wchodzącymi w skład budowli jako całości techniczno - użytkowej w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 wymienionej ustawy podatkowej w związku z art. 3 pkt 1 lit. b powołanej ustawy Prawo budowlane, a co za tym idzie nie powinny stanowić przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości w związku z czym ich wartość nie powinna podwyższać podstawy opodatkowania.

Za powyższą interpretacją przemawia jednolita linia orzecznicza stanowiąca podstawę treści niniejszego wniosku (wyroki: NSA z dnia 20 kwietnia 2010 r. II FSK 2112/08, NSA z dnia 7 października 2009 r. II FSK 635/08, NSA z dnia 16 grudnia 2009 r. II FSK 1184/08, NSA z dnia 5 stycznia 2010 r. II FSK 1101/08).

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Łodzi działając na podstawie przepisu art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu

wniosku z dnia 2 marca 2012 r. (data wpływu 5 marca 2012 r.) w sprawie wydania interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości

postanawia

uznać, że stanowisko przedstawione we wniosku **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 5 marca 2012 r. do Wydziału Finansowego w Departamencie Finansów Publicznych Urzędu Miasta Łodzi wpłynął wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości. Przedmiotem

interpretacji jest art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.).

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca jest właścicielem sieci oraz instalacji elektroenergetycznych położonych na terenie miasta Łodzi, na obszarze Łódzkiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej. Tam też znajdują się stacje transformatorowe, w których umiejscowione są transformatory zasilające zakłady produkcyjne i usługowe.

W związku z powyższym zadano pytanie dotyczące zaistniałego stanu faktycznego.

Wnioskodawca ma wątpliwości, czy transformatory są budowlą w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i czy stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Stanowisko wnioskodawcy

Zdaniem wnioskodawcy bezpodstawne jest przyjęcie, że transformatory są budowlą lub urządzeniem budowlanym w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, które podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości zgodnie z ustawą o podatkach i opłatach lokalnych w tym sensie, że ich wartość powinna podwyższać podstawę opodatkowania.

Na podstawie art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane obiektem budowlanym jest budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. W ocenie wnioskodawcy, „całość techniczno-użytkowa” nie dotyczy związku budowli z instalacjami i urządzeniami, bo taki związek wynika z samej definicji tych instalacji i urządzeń. Ze względu na to, iż budowle mają charakter zdecydowanie bardziej zróżnicowany niż budynki i często pozostają obok siebie w funkcjonalnym związku, konieczne jest traktowanie jako jednego obiektu budowlanego takich budowli, które stanowią całość techniczno-użytkową. Definicja obiektu budowlanego jako „całości techniczno-użytkowej” pozostających obok siebie w funkcjonalnym związku budowli nie dotyczy przedmiotowego przypadku.

Urządzenia budowlane, obejmujące również instalacje, zostały z kolei zdefiniowane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane. Z istoty ich określenia i ustawowego pojęcia wynika zapewnienie użytkowania obiektu, z którym są związane, zgodnie z jego przeznaczeniem, czego wymaga również prawo podatkowe w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane wskazane zostały przykłady budowli. Do budowli zalicza się obiekty takie jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Natomiast zgodnie z art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane, ilekroć w ustawie jest mowa o urządzeniach budowlanych, należy przez to rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem

budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki. Tymczasem transformator, stanowiący urządzenie elektroenergetyczne umożliwiające funkcjonowanie stacji elektroenergetycznej, jest nie tylko niepodobny, ale i całkowicie odmienny – w zakresie rodzaju, konstrukcji i przeznaczenia – w stosunku do przedmiotów, przykładowo wprawdzie, ale i dosłownie, wymienionych w ustawie Prawo budowlane. Zatem zaliczenie go do budowli lub urządzeń budowlanych należy uznać za całkowicie nieuprawnione.

Prezydent Miasta Łodzi uznał za nieprawidłowe stanowisko wnioskodawcy.

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: 1) grunty, 2) budynki lub ich części oraz 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W myśl art. 1a ust. 1 pkt 2 tej ustawy poprzez budowlę należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Pojęcie obiektu budowlanego zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.). Należy przez nie rozumieć budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, obiekt małej architektury, a także budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami.

Natomiast pojęcie urządzenia budowlanego zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane jako urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Zatem na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 3 pkt 1 lit. b oraz art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane do kategorii budowli należą zarówno budowle stanowiące całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, jak i urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym (również z budowlą), zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

W myśl art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Katalog budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane ma charakter otwarty i przykładowy, co niejednokrotnie podkreślał Naczelny Sąd Administracyjny w swoim orzecznictwie (m.in. wyrok NSA z dnia 13 maja 2010 r., sygn. akt II FSK 1932/09).

Ustawodawca wymienił typowe przykłady budowli, zastrzegając podstawową przesłankę negatywną, że budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury. Katalog ten obejmuje budowle, które wykazują zróżnicowane cechy w zakresie rodzaju, konstrukcji i przeznaczenia, a zatem nie są do siebie podobne. Zatem istnieje możliwość zakwalifikowania do niego również innych, odmiennych budowli, które spełniają przesłankę negatywną.

Jednocześnie trzeba zaznaczyć, iż ustawa o podatkach i opłatach lokalnych definiując pojęcie budowli powołuje się na przepisy prawa budowlanego, a nie ustawy Prawo budowlane, zatem w celu dokonania prawidłowej interpretacji tego pojęcia należy odnieść się również do innych aktów regulujących tę dziedzinę prawa. Na takim stanowisku stoi Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 13 września 2011 r. (sygn. akt P 33/09) orzekł, iż w celu poprawnego odtworzenia normy prawnej z tekstu prawnego należy wziąć pod uwagę nie tylko treść danego aktu normatywnego, ale także przeprowadzić interpretację przepisów prawnych w taki sposób, by uniknąć niespójności i luk, co z założenia wymaga wzięcia pod uwagę pozostałych uregulowań danego aktu prawnego oraz uregulowań aktów normatywnych odnoszących się do identycznej lub podobnej materii.

Z przepisu art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane wynika jednoznacznie, że do kategorii budowli należą sieci uzbrojenia terenu. Pojęcie to posiada definicję legalną, zawartą w art. 2 pkt 11 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287 z późn. zm.). Wykorzystanie określeń i pojęć normatywnych tej ustawy do zdefiniowania terminu „sieci uzbrojenia terenu” ma istotne znaczenie dla prawa budowlanego, a poprzez przepis art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych również dla prawa podatkowego i jest uzasadnione tym, że żaden z powyższych aktów prawnych nie definiuje tego terminu. Zgodnie z powołanym powyżej poglądem Trybunału Konstytucyjnego, kierując się spójnością i zupełnością systemu prawa, należy odwołać się do dyrektywy wykładni systemowej zewnętrznej i sięgnąć po przepisy nienależące do gałęzi prawa podatkowego (wyrok NSA z dnia 13 maja 2010 r., sygn. akt II FSK 1932/09, wyrok NSA z dnia 29 października 2010 r., sygn. akt II FSK 1078//10, wyrok NSA z dnia 13 maja 2010 r., sygn. akt II FSK 1581/09).

Poprzez sieć uzbrojenia terenu, która jest budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, rozumie się – zgodnie z art. 2 pkt 11 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne – wszelkiego rodzaju nadziemne, naziemne i podziemne przewody i urządzenia: wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, ciepłne, telekomunikacyjne, elektroenergetyczne i inne, z wyłączeniem urządzeń melioracji szczegółowych, a także podziemne budowle, jak: tunele, przejścia, parkingi, zbiorniki itp.

Zgodnie ze stanem faktycznym przedstawionym we wniosku, wnioskodawca jest właścicielem sieci i instalacji elektroenergetycznych oraz stacji transformatorowych, w których umiejscowione są transformatory zasilające zakłady produkcyjne i usługowe. Jak podkreśla wnioskodawca, transformatory stanowią urządzenia elektroenergetyczne umożliwiające funkcjonowanie stacji elektroenergetycznej.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, iż transformatory jako urządzenia elektroenergetyczne zapewniające funkcjonowanie stacji elektroenergetycznej, zasilające zakłady produkcyjne i usługowe, spełniają definicję sieci uzbrojenia terenu, która stanowi budowlę w myśl art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane.

Na podstawie art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane obiektem budowlanym, który podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, jest budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. W wyroku z dnia 5 października 2010 r. (sygn. akt II FSK 1932/09) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż tworzenie całości techniczno-użytkowej, o której mowa w art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, należałoby rozumieć jako połączenie poszczególnych elementów w taki sposób, aby zgodnie

z wymogami techniki nadawały się one do określonego użytku. Nie można przy tym wykluczyć, że każdy z tych elementów może być samodzielny obiektem, choć nie zawsze samodzielnie wykorzystywany będzie mógł być do określonego celu.

Natomiast w wyroku z dnia 13 maja 2010 r. (sygn. II FSK 1932/09) Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, iż obiektami budowlanymi, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane, w zależności od konkretnego stanu faktycznego mogą być: budowle, budowle wraz z instalacjami i urządzeniami oraz traktowane jako jeden obiekt budowlany różne budowle pozostające w funkcjonalnym związku i tworzące w nim całość techniczno – użytkową. Przybliżone powyżej pojęcie obiektu budowlanego ma znaczenie dla prawa podatkowego, ponieważ w świetle art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych budowla oznacza w tej ustawie obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, natomiast w świetle art. 2 ust. 1 pkt 3 tej ustawy budowle podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Na podstawie przedstawianego przez wnioskodawcę stanu faktycznego oraz powyższej wykładni prawa należy uznać, iż transformatory jako urządzenia elektroenergetyczne umożliwiające działanie stacji, a tym samym sieci elektroenergetycznej, należy postrzegać jako funkcjonalną całość, bo jedynie przy takim ujęciu spełniają funkcję, dla której zostały zainstalowane. Budowlą jest bowiem zbiór poszczególnych elementów konstrukcyjnych, urządzeń i instalacji połączonych w celu realizacji określonego zadania. Ponieważ transformatory są budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Interpretacja dotyczy zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzeń w przedstawionym stanie faktycznym.

Na niniejszą interpretację stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135, 90 – 434 Łódź, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację – w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 270). Skargę do WSA wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 ww. ustawy) w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres Urzędu Miasta Łodzi, Departament Finansów Publicznych, Wydział Finansowy, ul. Sienkiewicza 5, 90 – 113 Łódź.